

Barnet av Max Lingner

Vi kvinnor

I Demokratiskt Världsförbund

Å R G. 5

1 9 5 3

Nr 4

Det är vår

Det är vår i luften! Det är ljusare dagar och varmare sol! Vår luften kan bedraga, och så kan det också ske inom politiken, säger många. Men efter vår följer ändå alltid sommar.

Vad har hänt i världen på sistone? Stalin har gått bort, men hans upprepade förklaringar att Sovjetunionen vill fred kan ej utplånas. Sovjetunionens utveckling är dessutom icke inriktad på att vinna arbete och pengar genom vapenindustri, även om den är väl rustad för händelse av anfall.

När Stalins efterföljare kungjorde en vidsträckt amnesti och sedan ådagalade en ökad förhandlings- och kompromissvilja, registrerades detta av västerländsk mentalitet som en kursändring — inte som ett tecken på att det psykologiska ögonblicket för möjlighet till fred var inne. Det första steget därtill togs av Kina, det nya Kina, när dess regeringschef Chou En-lai i Pekings radio föreslog — ”i världsfredens namn” — ögonblicklig utväxling av sjuka och sårade fångar. Vidare föreslog Kina förnyade förhandlingar om vapenstillestånd och utväxling av alla fångar. De som ej önskade bli hemsända skulle sändas till ett neutralt land. Förslaget upptogs omedelbart av FN, och 14 dagar efter Chou En-lais radiotal var fördraget om de sjuka fångarnas utväxling undertecknat. ”Fullborda kan en dag vad sekler ämnat —”. De gångna årens fasansfulla stämning förbytes i förhoppningar om möjlighet till fred och en ljusare framtid.

Det var vid denna dramatiska tidpunkt som ny generalsekreterare i FN valdes, och därtill utsågs svensken Dag Hammarskjöld. Han tillträdde sin post fredagen den 10 april, avlade sin ämbetsed till Förenta Nationernas organisation och höll därefter sitt tillträdestal. Han yttrade bl. a.: ”Jag är här för att tjäna er alla — — jag besjålas av en önskan att utan förutfattade meningar gripa mig an med alla problem — —. Vårt arbete har försoning och realistisk uppbyggnadsverksamhet som mål — — den har samlat alla dem, som kämpade mot förtryck, till något som bör bli fortsatt samarbete för världsfredens sak — —. Vi har olika trosbekännelser och övertygelser — — men gemensamt för oss alla och ovan alla andra övertygelser står den sanning, som en gång uttrycktes av en svensk skald då han sade: den högsta av jordens böner ropar ej på seger men ber om fred.” Så slutade FN:s nye generalsekreterare.

Utväxlingen av sjuka och sårade fångar mellan FN och Nordkorea har börjat. Skall detta steg följas av vapenstillestånd och fred? Må FN aldrig mera göra sig skyldig till något sådant som kriget i Korea. Och om världsfred nu kan vinnas, må det ej bredas över den en sådan skugga som följde freden efter det andra världskriget: bombningarna av Hiroshima och Nagasaki, vari låg begynnelsen till en ny krigsmentalitet.

Elisabeth Tamm.

För barnens försvar

Några korta veckor av intensivt arbete för att genomföra två stora uppgifter ligger nu framför oss i SKV-avdelningarna fram till juni månads början. Den 1 juni firar vi *Internationella Barnens Dag* som instiftats av Kvinnornas Demokratiska Världsförbund och som firats i nästan alla världens länder de senaste åren. Den 5—10 juni äger *Kvinnornas Världskongress* rum i Köpenhamn, sammankallad av KDV men öppen för alla kvinnor — enskilda och organisationer — som vill delta i en fri vänskaplig diskussion om kvinnornas möjligheter att försvara och vinna sina rättigheter, att försvara barnens intressen och bidra till fredens bevarande.

Det är naturligt att förberedelserna till Barnens

Dag i vårt land i år blir ett led i arbetet för att vinna intresse och stöd från allt större skikt av de svenska kvinnorna för det samarbete i vänskapens tecken som Kvinnornas Världskongress kommer att bli ett nytt starkt uttryck för. Det är desto naturligare som kongressen bland sina tre stora frågor just upptar försvaret av barnens rätt till liv, hälsa och en trygg framtid.

Vi har i Sverige med rätta varit glada över många reformer som genomförts för att skapa större trygghet för familjerna och barnen. Men ingen av oss undgår att se att de uppnådda framstegen nu är starkt hotade, främst av de enorma rustningsutgif-

terna som nu med över 2 miljarder kronor är de största vårt land någonsin haft i fredstid och som tar 1.400 kr. per år av varje svensk normalfamilj. Oron växer över militärutgifternas förödande följder för den sociala standarden — detta framgår tydligt bl. a. av de reservationer som några socialdemokratiska riksdagsmän framfört och som framför allt understryker omöjligheten av att bibehålla och förbättra den sociala och kulturella standarden samtidigt som man driver upp militäranslagen så att de slukar 57 % av de direkta skatter medborgarna betalar.

Redan har den sociala reaktion som gör sig bred i tider av rustningshysteri gjort de första försöken att genomdriva "besparingar" på barnfamiljernas bekostnad. Försämringen av villkoren för de fria sommarresorna karakteriserades av förre socialministern Möller som "reaktionens första svala" och sen dess har vinddraget från en hel skock sådana svalor gjort sig märkbart på många sätt, främst i motståndet mot att återge de sociala reformerna deras realvärde vilket betydligt sjunkit genom levnadskostnadernas ökning — det gäller bl. a. barnbidragen och mödrahjälpen.

Senast har de fria skolmåltiderna blivit föremål för direkt angrepp, genom motioner i riksdagen från en grupp borgerliga ledamöter.

Denna utveckling ställer oss kvinnor inför ansvaret att enigt och aktivt försvara det som tillhör våra barns rätt. Opinionen mot de attacker som skolmåltiderna utsatts för visar att kvinnorna både kan och vill försvara dessa rättigheter, att vi kan mötas i gemensamma intressefrågor. Landsbygdens Kvinnoförbund deklarerade i ett uttalande från sin förbundsstyrelse att det inte på några villkor vill veta av en försämring av skolmåltiderna, "även om det kostar en del pengar att behålla denna reform", socialdemokratiska kvinnoklubbar, föräldraföreningar i skolor m. fl. har slagit vakt om skolmåltiden i dess nuvarande form, rundfrågor till lärare och föräldrar har visat samma inställning.

Också beträffande våra barns kulturella miljö, i frågan om deras utveckling till sunda, positiva människor, har vi en rad problem som kräver gemensamma ansträngningar av kvinnorna och alla som känner ansvar för barnens framtid. Serielitteraturen och den dåliga filmen vilka fördummar och brutaliserar de unga, och nödvändigheten att få fram en god barnlitteratur och en god barnfilm, hör till det mest aktuella därvidlag. Flera daghem behöver vi, både för barnens och mödrarnas skull, liksom frikostigare

Ellen Hörup

har gått bort, 81 år gammal. Hon var en av Danmarks intelligentaste och mest kända kvinnor, dotter till Politikens grundare Viggo Hörup, alltså med journalistiskt och idealistiskt påbrå mer än de flesta. I lysande klara, skarpt bitande artiklar försvarade hon fred och rättvisa åt alla förtryckta — alltifrån Indiens folk till någon utfattig flykting, som togs emot i hennes Köpenhamnslägenhet och fick dela hennes vegetariska kost. Hennes kunskap och insikt i utrikespolitiska frågor var för oss svenskar förbluffande — vi som saknar kvinnliga skribenter av denna danska variation inom journalistiken. Och hennes käck mod att alltid säga sin mening — också i kritiska tider — väckte stimulerande beundran. Och så var hon så uppfriskande humoristisk i umgänget och så dråpligt ironisk i sina artiklar!

Under kriget bodde hon en tid i Stockholm, medan tyskarna huserade i Köpenhamn. Men hennes små rum därnere stod aldrig tomma. Alltid var det någon behövande medmänniska som bodde där.

Det blir tomt i Politikens spalter och freds rörelsen i Norden när Ellen Hörup är borta. Hon var fri och självständig, en begåvad, god och glad kämpe för fred och rättvisa. En människa av den sällsynta sort vi så trängande behöver!

G. T.

anslag för ungdomens fritidssysselsättning — varje ort har där sina egna frågor att ta itu med.

Med praktiska initiativ för att försvara våra barns bästa, deras hälsa och liv, förbereder vi den 1 juni som vi i år skall fira i ännu större omfattning i vårt land — en glad fest för barnen och ett förnyat uttryck för kvinnornas vänskap i kampen för framtiden, för freden.

Margit Lindström.

Vad är

MAU MAU?

Mau Mau är en terroristisk partisanrörelse i Kenia n. ö. delen av Brittiska Östafrika. Våra tidningar och radio har sysslat med denna rörelses våldsdåd utan att ge oss någon klar föreställning om vad det är fråga om. Bättre besked ger en brittisk parlamentsledamot (labourpartiet) Fenner Brockway, efter en studieresa bland bantunegrerna, av vilka vi bäst känner namnet Kikuyu. Vi citerar här några av mr. Brockways uttalanden:

Mau Mau stiger fram ur ett djupt och långvarigt missnöje med sociala, ekonomiska och psykologiska missförhållanden, som plågar de svarta i Afrika.

1. Afrikanerna är förbittrade över att engelsmännen utrotat deras gamla stamsystem, som höll samman dem till en enhet. Kikuyustammen, där Mau Mau har sina djupaste rötter, har 1¹/₄ miljon medlemmar av hela Kenias afrikanska befolkning på 5¹/₄ miljoner. Deras stamorganisation byggde på åldersgrupper och klaner. Kikuyustammen var en av de mest demokratiska av alla afrikanska stammar. De hade inte ledare utan ett äldsteråd därför att de inte gillade personlig makt. — Dessa demokratiska organisationer har britererna förstört, stammarna regeras av ämbetsmän och hövdingar som tillsätts från England. Hövdingarna är regeringens tjänare, inte folkets talesmän, dessa svarta betraktas med misstro av folket, såsom regeringens verktyg. Detta förklarar de många morderna på medlemmar av Kikuyustammen.

2. De ekonomiska missförhållandena bottnar i brist på jord. För afrikanerna är jorden livet. En halv miljon kikuyu har måst söka utkomst utanför sitt reservat, därför att de inte kan leva på vad engelsmännen låtit dem behålla. De bor trettifem gånger tätare på sin magra jord än engelsmännen i

det präktiga Vita Högländet, där europeerna har stora farmer. Man kan förstå om kikuyustammen betraktar europeerna som intränglingar, som roffat av afrikanerna deras jord! Och nu måste de svarta arbeta på de vitas farmer för att livnära sig på svältgränsen. Medan de vita förtjänar enorma rikedomar på "sin" jord, betalar de ynkligt litet åt dem som verkligen brukar jorden: de svarta. Dödlighets-siffran bland de svarta har tredubblats i Nairobi under de sista sju åren.

3. Psykologiskt gnager missnöjet över de vitas förakt för de svarta, de ständiga förödmjukelserna i förbudet för de svarta att besöka samma lokaler som de vita. De svarta barnen får gå i sämre skolor än de vita. Svarta och vita betalas efter olika taxor.

Den brittiska regeringen i Kenia straffar Mau Maus våldsdåd fruktansvärt psykologiskt. Hela byar av oskyldiga straffas kollektivt, deras ägodelar konfiskeras, människorna (män, kvinnor och barn) drivs till fängelserna och skickas sedan hem fullkomligt utblottade. Detta påminner om tyskarnas behandling av judarna under förra världskriget, påpekar mr. Brockway. Men nu hörs bara enstaka protester i England!

Sådana straff verkar inte dämpande på terrorbanden. Deras hat växer — de får ständigt mer att hämnas.

Det värsta beslut som fattats av Keniaregeringen med mr. Lytteltons stöd, var att stänga de svartas skolor och seminarier. 400 skolor har stängts och 30 000 barn blivit utan undervisning. Man har hänvisat dessa barn till missionsskolorna, som inte har på långt när plats för dem alla — och dessutom inte är omtyckta av infödingarna.

Det finns en stark tendens till försoning och samarbete med de vita bland en del av Kenias svarta befolkning. Och med en förnuftig politik från regeringens sida skulle spänningen kunna minskas. Men därtill behövs mycken god vilja från brittiskt håll.

Kenia är bara en del av det för sin frihet kämpande Afrika. Det beror på de vita om rashat eller samarbete skall bli resultatet av afrikanernas vaknande självmedvetande och krav på rättvisa.

Femton månader

*Nu kan han gå
breddbent och vaggande
en sjömans gång på livets
sneda golv.
Snart kan han tala
ja, han talar redan
ett eget språk.
Han lyssnar uppmärksam
till svenskans melodi
som hans föräldrar talar.
Och melodin den kan han
rytmen också.
En bagatell nu fattas bara:
det svenska språkets glosor . . .*

*Det första levnadsårets hemligheter
mystiken med det snabba växandet
med första leendet och första skrattet
med handens gripande och ögats syner
skall sjunka ner inunder språkets tröskel
och bli för alltid främmande och glömt.
Vi vörda spädbarnet liksom en främling
ett sändebud från livets egen verkstad
ambassadören med ett eget språk.*

*När han kan gå och tala
blir han ett med oss
och vår förundran minskar.
Nu är han bara
en spegelbild av oss
ett eko av vårt pladder . . .
Hans budskap glöms
av oss och honom själv.*

*Ordlöst hans existens försöker tala
till oss förhårdade och döva
Med hela ljuvheten utav sitt väsen
med runda lemmar, joller, gråt och skratt
han ber och övertygar, talar, tigger
ett, bara ett: — O låt mig leva lycklig
när jag nu är här!*

Gunhild Tegen

Skolfrukost

Attackerna mot skolbispisningen har väckt oro såväl bland föräldrar som lärare. Skolöverstyrelsen har i ett uttalande understrukt det stora värde den lagade skolmåltiden har för barnens hälsa och för skolarbetet och föräldramöten har bestämt uttalat sig mot de reaktionära förslagen om att slopa den lagade maten till förmån för smörgåsdiet.

Det förslag till införande av obligatorisk skolbispisning som Befolkningssakkunnigen framlade år 1938 hade utarbetats av näringssakkunniga inom kommissionen. Bland dessa var SKV:s ordförande, dr *Andrea Andreen*. Vi har bett dr *Andreen* om ett samtal för att få höra vilket värde hon tillmäter den lagade skolmåltiden.

— Då vi näringssakkunniga så starkt betonade vikten av att skolmåltiden skulle få formen av huvudmåltid var det först och främst därför att vi ville säkra barnen en fullvärdig kost, det vill säga erforderliga mängder av äggvita, mineralämnen och vitaminer. Alltså en riktigt sammansatt kost, säger dr *Andreen*.

— Men det har hävdats i pressen att det är fullt möjligt att ge barnen allt detta i form av smörgåsar. Hur är det med den saken?

— Säkert skulle det vara möjligt att göra smörgåsar som fyller alla dessa näringskrav — men det blir ingen billig skolmåltid, det kan jag försäkra. Den blir fullt lika dyr som den lagade mat som nu serveras barnen i skolorna. Det kan säkert också mödrarna intyga, fullvärdigt och varierande smörgåspålägg är dyr mat. Men om vi bortser från vad det kostar så är det dock en annan sak som är avgörande för vårt ställningstagande till den här frågan. Även om det utan svårighet kan bevisas att det går att servera smörgåsar som innehåller de för barnen viktigaste näringsämnena så blir kosten ur smaksynpunkt alltför enformig. Förutsättningen är ju att barnen äter upp smörgåsarna, men tidigare erfarenheter har visat att de fort tröttnar på denna enformiga diet. Oslofrukostens råa morot äter de kanske ett par dagar — sedan får den ligga. Men grönsakerna är väsentliga för näringsbehovet. Vi vill

(forts. sid. 10).

Astrid Pettersson, född 1909, är jordbrukardotter och jordbrukarhustru, uppvuxen i Lindome, Halland, från tidigaste barndomen van vid hårt arbete på åkern, i ladugården och i hushållet. Hennes barndomsskola var varannandags folkskola. Resten av skollivningen fick livet ge. Och en snabbtänkt, klar intelligens omsatte kunskapen i egna tankar, mot bakgrunden av en traditionsbunden konservativ miljö anmärkningsvärt djärva och fördomsfria. För några år sedan kom boken "Född utan själ" på LT:s förlag. Den är märklig i sin rikedom på figurer från gångna tider och framför allt genom det problem som hela boken lidelsefullt behandlar: det döva barnets öde.

Samma ämne kommer fram i en mängd artiklar och noveller, där förf. med en missionsnärs tro och energi påpekar hur man kan rädda de döva barnen till ett normalt liv om de tidigt nog får kontakt med de talandes värld. Också andra sociala frågor tar hon upp med ömhet och humor, som i dagens vackra historia om Emma.

Skarp i vidräkning med vanetänkande och slentrian, ömsint mot de undanskymda och försagda, bubblande full av uppslag och initiativ, är Astrid Pettersson ett namn att lägga märke till som vägröjare i den brytningstid som ofrånkomligen tränger även landsbygdens kvinnor mer och mer in på livet.

R. A.

Begravningskaffet

Hon växte upp i den enklaste stugan i en by av stora gårdar. Hennes enda och stora längtan var sommaren. Sommaren när ingen behövde frysa och ingen behövde svälta. När den första lilla gökemat i skogen och syran på landsvägskanten och svine-mollan vid knuten kunde bli mat i det fattiga torpet, när smultronen mognade i södersluttningarna och blåbären kom strax efter och sen hallonen, var det inte härligt att leva då. Hösten med vildäpplen skulle också varit kär om inte kylan kommit samtidigt med att slånet tog frost. En enda liten tröst var julen. I det fattiga torpet älskade man de rikas frikostiga gåvor i juletid. All världens goda satt i pengarna.

Lilla Emma förstod inte då och aldrig sedan i hela sitt liv att även den som hade pengar kan ha sorger. Hennes sinne var så lätt, hennes glädjämnen kretsade kring värme och sommar. Vintrarna, de snöiga vägarna, den kalla bädden som först blev varm när man skulle lämna den var den nöd som kunde botas med pengar. Annan nöd fanns inte. Hela livets nöd bestod i en ständig förkylning och ständigt utslitna träskor. Kamraterna på skolvägen vågade knappast sparka i en snöklabbe för träskornas skull. Eftersom träskorna slets och maten tog slut i stugorna blev den lilla flocken skolbarn allt stillsammare. Böndernas barn vågade man inte ens ha följe med. De var mätta och starka och deras träskor ersattes av nya. Ibland inträffade förstås en födelsedag eller ett dödsfall i byn och fattigmans barn fick smaka på förningskakorna. En liten svulten tioåring har inga ljusa begrepp om döden när den kommer till ett torp. Men när döden kom till bondens gård blev det fest för torparungen.

Vid elva år kom Emma till gården för att mjölka. Hon fick äta sig mätt på kornmjölgröt innan hon gav sig iväg till skolan och hon fick ett par nya träskor i städsla. Men, hon gick ändå sedligt med de andra torparbarnen, när böndernas barn hoppade över gärdesgårdar och stängsel. Emma längtade till sommaren, då skulle slätterföljerna dra ut till ängarna och hon skulle vara lillpiga och bära mat till dem. Om några år skulle hon vara räfserska och få väva sin klänning i morans väv.

Så gick åren och den vackraste flickan i byn sjöng

i kapp med ärla och gök, livet var härligt och sommaren varm.

Pojkarna nojsade med henne och ville krama henne. Den som kramade vackrast fick hennes unga hjärta en dag på hösten när kylan var på väg.

Inte var han bondson, han med den varma famnen. Inte hade han gårdar att ta i arv och inte skulle hon få planera för vävar i den eller den färgen. Han hade bara ett par villiga armar och ett torp under en gård. Ville hon ligga varmt fick hon ligga nära och det blev många barn som kom att älska sommaren för gökematars och mollors skull. Emma fick många små att bära genom skogen i kalla gryningar, många att sätta på ett fång hö på ladugårdsgolvet.

Visorna tystnade i hagen och den starkes varma famn hade alltid en av de minsta att värma. Emma blev utan. Men hon var tacksam ändå för många hade det ännu värre. I många torp fick kvinnorna ta emot stryk av sina män och barnen springa till nästa stuga för att få skydd när brännvinet flödat för ymnigt. Emma var lycklig med de sina, men får någon vara lycklig utan att förtalas. Mitt i allt sitt elände såg man en fattig tröst i att vara ärbar. Emma som alltid skrattat åt allt, var hon så ärbar? Var den äldste alldeles säkert helbror med de andra. De andra hustrurna hade det svårt på sitt sätt, men se den ärligheten den kunde värma dem så in i hjärteroten även om de blev utkörda av sina män. Emmas samvete skulle de då inte velat ha.

Detta visste förstås inte Emma. Hon gick in i torpstugorna ibland och diskuterade brännvinet och karlarna och de ungas odygder med kvinnorna, drack en blek kaffeskvätt med dem och tröstade dem så gott hon kunde. De unga var för svåra.

— Tacka vet jag i min ungdom, suckade hustrurna och blåste på de heta avkoken.

Den sorgliga ungdomen träffades vid vägskalet och svor på skvallertanterna. Inte skulle de stanna i denna sladderhålan till by mer än nödvändigt. Bara prästen, den gamle strutten ville släppa fram dem skulle de resa till Amerika. Varenda en skulle resa till Amerika.

Vem skulle stanna kvar och hjälpa till med dagsverken, ojade sej de gamla, men ingen lyssnade. De gamla strävade vidare, slogs när litern var tömd och vandrade ångerfulla och hålöga nästa dag ner till gården. Tiderna kom med nya seder och barnen behövde inte alltid vänta på amerikabiljett.

Industrin tog folk utan att fråga efter föräldrarnas yrken. Alla var lika i staden. En efter en revs stugorna. Maskinerna ersatte torparen och jorden runt torpen blev bete för ungdjuren.

Mor Emma var snart ensam med sin stuga. Sängen var så kall om kvällarna och blott i drömmen kom en till henne som hade en varm famn. Då log den lilla skrynkliga gumman i sömnen och vände sina stelnade leder och tackade Gud för att hon ännu orkade mjölka. Visst var ålderdomshemmet nybyggt och vackert, men namnet häftade vid det som flugan på limpapper. Ännu några år skulle hon kunna sträva fram till gården och sedan skulle väl snart hennes dagar vara räknade. Barnen vid industrin skulle säkert se till att hon kom hederligt i jord. Inte var väl en hädanfärd den fest hon drömt om i barndomen när förningskakorna kom. Någon skulle väl ändå gå fram till graven och viska ett tack. Nu gick det ju snart mot vår. Mor Emma blev barn på nytt och sjöng lite smått i hagen när hon gick till gården. Plockade den första lilla gökematen och tuggade den utan tänder.

Hon hade bestämt varit döv i många år och inte hört göken och skogens alla låtar. Hon måste ibland ställa sig stilla på stigen och bara lyssna. Ett par kämpande ekorrar försvann upp i ett träd.

Ni är så dumma så dumma, småpratar mor Emma, varför slåss ni om den där, när hela skogen är full av ekorrhonor.

Det var en förunderlig morgon denna. En föraning av en varm och skön sommar. Hon hade visst vart både blind och döv.

Och när hon mjölkat kom bonden och bjöd henne in på kaffe och våren var så härlig så hon måste visa bonden på den första ärlan och önska honom ett gott år. Det blev dubbelt så svårt för bonden att få fram sitt ärende. Mor Emma såg ju så glad ut att han knappt nändes tala om att han köpt mjölkkningsmaskin, att han inte behövde mor Emma mer.

Han hade inte varit överksam, det skulle inte mor Emma tro, han hade tänkt på hennes framtid. Han hade arbetat för ett socialsverige och det var mest hans förtjänst, — det nya ålderdomshemmet. Aldrig hade mor Emma i hela sitt liv bott så varmt som hon nu skulle göra. Hälsa på henne skulle de så ofta, så ofta. Han satt i styrelsen och var ofta ditåt på sammanträde. Jodå mor Emma skulle få det så gott och det var hon ärligt värd, som hon strävat. Hennes stela fingrar skulle få vila nu och hon skulle inte behöva stiga upp så tidigt och gå genom den mörka skogen.

— Den mörka skogen, sa mor Emma. Skogen är så vacker. Det var som hon rakt inte hört det andra.

— Skogen ska man höra, jag har likasom vart döv i skogen länge nu, ända tills i da! Å inte fryser

ja, inte, när det går mot sommar och sol. En kan väl inte annat än va gla när solen skiner. Och så gick mor Emma mot dörren.

Era små rackare, sa hon till ekorrarna, är ni sams nu. Ni ska vara glada och sams när solen skiner. Tids nog blir det vinter, då kan i behöva slåss för å hålla er varma.

Å på kvällen gick mor Emma som vanligt till gården. Det stod en montör i lagårdsdörren och en motor smattrade.

— Gamla Rölinda får I allri mjölka å, sa Emma och lutade sitt gamla huvud mot kons varma kropp. Hon räcker kanske för mej gamla Rölinda.

— Hon får gå till slakt då, sa bonden.

— Ja den tiden å den sorgen, sa Mor Emma, men en säljer nog inte sin bästa mjölkeko till slakt, inte så länge hon mjölkar.

På hösten kom "brandsynen" och dömde ut skorstenen på mor Emmas stuga. Hon fick inte elda mer och måste ta till ålderdomshemmet. Vintern gick och våren kom och mor Emma återvände till sin stuga och sin skog och sina ekorrar och levde för varje vår ett nytt liv. Men det var många som behövde ta till ålderdomshemmet när frosten kom och det blev för dem som för andra hyresgäster, de fick stanna kvar så att ingen annan tog deras rum. Och bonden som satt i styrelsen övertalade mor Emma att stanna kvar året runt. Sedan gick det inte så bra. Våren kom med skogsluft in till mor Emma och hon drog ut för att se om gökematen fanns på tuvorna. Hon gick i barndomen och plockade förklädet fullt och glömde mattiderna. Det hängde föreskrifter för pensionärerna i ålderdomshemmets vackra hall. Där kunde föreståndarinnan visa mor Emma att den som inte rättade sig efter föreskrifterna kunde få utgångsförbud.

— Nu är det sommar, sa mor Emma och det var som hon inte fattat något i det hela. När det var sommar och göken sjöng i hagen och om man orkade gå dit, skulle man inte gå då?

— Skogen har varit mitt tempel i alla mina dar, skulle jag inte gå dit om jag orkar?

— Läs här, sa föreståndarinnan, detta är sista varningen.

Men mor Emma gick ändå och så låstes hennes dörr. Det var naturligtvis misskrediterande för föreståndarinnan att inte alla var hemma vid måltiderna.

Mor Emma började tala vid fotografierna på byrån. Hon grälade på barnen för att de inte kom och låste upp för henne. Minns ni inte hur roligt vi hade när blåbären mognat. De mognar ju nu, och här sitter jag, och ni hjälper mej inte ut.

En vår tio år efter det mor Emma slutat att mjölka sin kära Rölinda dog mor Emma för öppet fönster. Hon var så svag att risken för att hon skulle hoppa inte fanns. Svalorna sjöng sin vackra sång under takåsen där de nyss börjat bygga och de fick mor Emmas sista hälsning. Sen sjöngs där inte mer för mor Emma på det stället. För kistan sattes i bårhuset och tills man budat fyra män som orkade bära. Byns breda karlar gungade den lätta kistan som en liten leksak och uppe i ålderdomshemmets fönster satt skrupnade gubbar och gummor och väntade på klockorna för sen skulle de få dricka Emmas begravningskaffe. Precis som förr fick de fattiga sin del av begravningsdoppet efteråt. Prästen mötte upp vid kyrkan och organisten. Inte ett ord till de gamla, som väntade med öppnade själar. Inte en psalm, för kantorn hade inte betalt mer än för tjänstgöring i kyrkan. Inte ens begravningskaffet kunde vara gemensamt. När den lilla skaran "anhöriga" försvunnit i kyrkan och de gamla placerats vid sina platser i matsalen hördes en gammal sprucken röst längst ner.

— Spill inte på sej, August, sa biträdet när koppen darrade.

— Jag minns Emma som ung på slätterfölje och potetehjälper. Jag feck inte följana då och inte nu heller. Men jag minns, ja minns hur gla ho var och hur vacker ho va. Vi sprang i kapp en gång, men en annan ble före och jag ble utan. Ho var så snäll Emma och ho va så gla i och sjunga. Ja skulle velat sjunga nu när ho ska härifrån. Di sjunger för na nu och ho ä säkert en fogel som fluger te himmelen mä sångerna. Ho kunne sjonga ho, mor Emma, men och ho sträva och var gla var gång som vintern släppte och värmen kom.

— Drick sitt kaffe innan de blir kallt, sa biträdet.

— Det blir kaffe efter oss mitt lilla barn, sa August, och I kommer å drecka en kopp sen I stoppat me i jola mä. Men jag skulle vella att i sjöng allihop etter me om I ä kvar här då. Dä ä inte så noga om vi inte ä fina nog å drecka mä di andre, men jag tycker vi skulle sjöngt för Emma för ho va så gla i sång och dä ä ja mä.

Frågespalten

Kära Sofia!

Jag undrar om man kan göra något åt en sak som jag mycket grubblat över. Min make tycker inte om mina åsikter ifråga om freden och politiken och en del andra saker. Han retar sig på mina små "möten" och en del av mina vänner. Han är en hyggelig man annars, och varken snål eller bråkig. Han dricker inte och röker ganska sällan. Många tycker att jag har det bra som har en så ordentlig man, men de känner ju inte var skon klämmer. Han vill att jag skall tycka precis som han, eller ingenting alls. Men hemma var båda föräldrarna ivriga fredsvänner, så jag har liksom ärvt deras inställning. Och även om jag inte skulle ha en egen åsikt på den punkten, så tycker jag att man och hustru inte behöver tycka på pricken lika i varje sak. Visst är det roligt när man kan göra det — men nog känns det omöjligt att förtiga och kväva en avvikande mening. Jag har faktiskt försökt, men jag blev nervös av det. Jag vill inte gå in på vilka åsikter det i detalj är fråga om, för det är själva principen jag vill åt. Skall den ene kunna få tvinga den andre att tänka lika som han eller hon? Och gör det så mycket om man tycker lite olika när man tycker om varandra? För det gör vi här i huset! Ja, det här låter kanske oviktigt, men jag vet flera av mina väninnor som har det värre än jag. Kan man göra något åt saken? Vad tycker Sofia?

Britt-Mari.

Svar:

När man talar om demokrati menar man inte bara den politiska ordningen med fria val och tankefrihet i samhälleliga sammanhang. Man menar också tolerans mot oliktankande också inom den trängre familjekretsen. Men där är det ibland svårt att genomföra toleransen. I ett samhälle där männen har övertaget, blir det lätt så att de anser sig kunna bestämma vad hustru och barn ska tycka. Förr i världen var detta något självklart, då hustrun skulle vara sin man lydiga och underdånig, som det antydde i vigselformuläret. Med kvinnornas stigande ekonomiska betydelse i samhället och deras uppföstran på ungefär samma bog som männens, har det ändrats — inte så mycket som man skulle tro, men i alla fall så pass att det här och där uppstår små konflikter. Om man nu på allvar vore en god demokrat, skulle man tillämpa toleransen i sitt eget hem först och främst. Och om man ansåg att hustrun hade felaktig syn på tingen, fick man väl anstränga sig att bevisa detta med skäl, inte med irritation. Men ni har nog rätt i att den ömsesidiga känslan är det viktigaste! Ofta är irritationen över olika åsikter bara ett hölje över mera djupgående skiljaktigheter. Om det som i ert fall råder ett gott känslomässigt

(forts. nästa sida).

Norrbottens kvinnoproblem

Jämsides med den för Norrbotten så livsviktiga frågan om en fortsatt industriell utveckling har på sista tiden även frågan om speciella kvinnoindustrier i länet skjutit ny fart. Med några få blygsamma undantag — ett ullspinneri i Morjärv och ett par skofabriker, de senare har ju i likhet med liknande företag på andra håll i landet fått inskränka produktionen — finns endast tungindustri i denna landsända som dock täcker en tredjedel av hela Sveriges yta.

I malmfälten med dess gruvdrift och i Luleå — där som bekant Norrbottens järnverk finns — har frågan om kvinnoindustrier starkt aktualiserats. Luleå stad har sedan Järnverkets tillkomst varit stadd i en oerhörd expansion, men de arbetsmöjligheter som bjuds kvinnorna är endast kontors- och affärsanställningar. En stor del av kvinnorna har följaktligen ingen annan sysselsättning än den som finns i hemmen. För arbetarna vid järnverket är det dessutom av ganska stor vikt att både mannen och hustrun beredes möjlighet till arbete, då de nyuppförda bostäderna betingar så dyra hyror att det för flertalet uppstår stora svårigheter för att kunna klara ekonomin. Här kan man också få förklaringen till att så många flickor söker sig söderut, då särskilt till textilstäderna. Den arbeidskraftsreserv som finns bland kvinnorna i Norrbotten borde bättre kunna utnyttjas till gagn för såväl landet som för de enskilda hushållen.

Nu har kvinnoorganisationerna på skilda håll i länet gjort framställningar om utredning av möjligheten att få till stånd sådana industrier. Sälunda har *samtliga* partiets representanter i Gällivare kommunalfullmäktige gjort en sådan framställning. I Luleå gjordes en liknande framställning och nu senast har Kiruna kvinnliga samarbetskommitté beslutat att frågan om kvinnoindustri skulle tas upp i samtliga kvinnoorganisationer för att utröna intresse och önskemål för att få fram en sådan förslag till Kiruna.

Så är det bara att hoppas att man från statsmakternas sida visar tillräckligt med intresse för saken, så att denna viktiga fråga äntligen kan få sin lösning. De privata företagen tycks inte vara intresserade av att förlägga annat än tungindustri här uppe. Med hänsyn bland annat till de höga kommunalskatterna kan man endast hoppas på att man från statligt håll tar något initiativ i frågan.

Kvinnornas Demokratiska Världsförbund

har 135 miljoner medlemmar i 65 länder. Det sprang fram ur motståndsrörelserna under andra världskriget. Nu är KDV det största av alla internationella kvinnoförbund. KDV:s mål är en varaktig fred med kvinnornas hjälp för barnens skull. Därför arbetar KDV för kvinnornas fulla medborgerliga rättigheter, för barnens kroppsliga och andliga hälsa, mot fascism och för internationellt samarbete, för vänskap och enighet mellan kvinnorna över hela världen.

Svenska Kvinnors Vänsterförbund, som sedan 1946 är den svenska sektionen av KDV, bildades redan år 1931 och har ännu äldre anor. Kampen för kvinnornas rättigheter och för fredens bevarande har alltid varit huvudpunkter på SKV:s program.

Gör en insats för freden! Bliv medlem av SKV!

Förbundets adress återfinnes på sista sidan. Skriv dit eller anmäl Er direkt till en lokalavdelning på Eder hemort.

(forts. från sid. 5).

ha ett starkt, vackert och välväxt folk, det kan vi bara få genom att vi säkrar barnen en allsidig och fullvärdig kost.

— Det var också en rad andra tungt vägande skäl vi anförde i vårt förslag om obligatorisk skolbispisning, fortsätter dr Andreen. Dels de långa skolvägarna, särskilt i landets nordligaste delar. Av de 435.000 barn som var elever i rikets landsbygdsskolor år 1935 hade omkring 160.000 en skolväg som översteg 2 km. Även med en betydligt kortare skolväg är det omöjligt för barnen att hinna hem under frukostrasten. Detta innebär att stora grupper av skolbarn inte får någon varm mat i hemmet förrän sent på eftermiddagen eller kvällen. I städer och tätorter har en stor procent av mödrarna förvärvsarbete och kan därför inte servera barnen något huvudmål förrän på kvällen. Men det är inte nyttigt för barnen — inte för vuxna heller för den delen — att dagens huvudmål intas strax före sänggåendet.

Ett annat skäl som vi anförde i vårt betänkande var önskemålet om att kunna bereda husmödrarna en viss lättnad i deras arbete. Och — naturligtvis — ett ekonomiskt stöd åt barnfamiljerna. Alla dessa skäl väger enligt min mening så tungt att varje försök att vrida klockan tillbaka och återgå till "torrskaffning" i skolorna måste energiskt tillbakavisas.

— Det har anförts att anläggningarna för skolmåltiden, kök, bispisningslokaler o. s. v., ställer sig alltför dyra och att man genom återgång till smörgåsdiet skulle göra väldiga inbesparingar genom att slippa utbyggnaden av dessa anläggningar.

— Åtminstone för stora delar av landsbygden behövs det inga så stora och kostbara anläggningar. Det kan mycket väl tänkas att man, när det gäller små skolor med ett fåtal barn, till och med kan hyra utrymmen i någon bondgård intill skolan. Vad städerna och tätorterna beträffar så råder det en så skriande brist på samlingslokaler av olika slag att det inte bör vara någon svårighet att få exempelvis skolornas bispisningslokaler utnyttjade för möten och sammankomster på kvällar och söndagar. Det är bara fråga om riktig organisation och administration.

— Det var med stor tillfredsställelse jag tog del av Skolöverstyrelsens uttalande nyligen om skolbispisningen, säger dr Andreen till slut. Det visade att skolans folk uppskattar denna reform till dess fulla värde och inser dess stora betydelse för barnens hälsa och för deras skolarbete. Jag vet också att mödrarna uppskattar den och jag hoppas verkligen att de visar det genom att på möten och sammankomster ta upp frågan om skolbispisningen och göra protesttuttalanden mot försöken att förfuska denna viktiga sociala reform. Ty den måste försvaras av alla som vill barnens bästa.

(forts. från föreg. sida).

förhållande, kan ni nog i vänlighet tala ut och komma överens. Det är ju inte bara den ena parten som tänker olika — också den andra gör det! Båda anser sig ha rätt. Kan inte den ene övertyga den andra, får man bortse från olikheterna och lita på tiden, som läker alla sår och ändrar många åsikter.

Ett kärleksfullt och gott förhållande i hemmet är så värdefullt att man inte bör överdriva åsiktsolikheterna! Båda kan ge med sig lite — och låta den andre gå på sina små eller stora möten!

Sofia.

Från våra avdelningar

Det är med glädje man bläddrar i rapporterna om arbetet under den gångna vinterns lopp och det är beklagligt att tidningens utrymme inte tillåter att alla rapporter inflyter i spalterna. Här endast några glimtar från verksamheten.

Under de senaste två månaderna har nya avdelningar bildats i Arvidsjaur, Gällivare, Kalix, Koler, Övertorneå, Sorsele, Hallstahammar, Tibro, Uddevalla, Västervik och Fridlevstad.

Delegaterna på Folkens Fredskongress har varit i livlig verksamhet. Fru Margit Andersson Luleå har sålunda talat i Munksund, Råneå, Vitå, Tvärån, Kalix, Koler, Luleå och Skellefteå inför cirka 650 deltagare. Nya medlemmar har anmält sig till förbundet. Möten är planerade även under april månad.

Fru Margit Karlsson Jönköping har gästade en rad platser i Småland inför mycket intresserad publik bl. a. i Jönköping inför 650 personer. Värnamo den 21 mars, Växjö, Huskvarna, Sävsjö och Nybro.

25 mars Västervik, fru Ann-Mari Jeppsson talade.

Huskvarna 26 mars fru Eva Nordholm talade.

1 april Jönköping påsksupé med muntration och dans, utomordentligt stämning, här har 8 mars firats med fru Jeppsson som talare, sång, uppläsning, talkör och musik, 48 medlemmar närvarande.

8 mars Kalmar lyckad barnfest, fullsatt salong. Barnen medverkade med uppskattat program, fru Jeppsson talade.

Birgit Carlsson, Örebro, har även talat på en rad möten i mellersta Sverige om Folkens Fredskongress.

25 jan. hade Lerum årsmöte med sång, uppläsning, frågesport samt tal av fru Elin Johansson om Folkens Fredskongress.

16 jan. Luleå samma ämne 60 deltagare. 24 febr. årsmöte med teater, sång, deklamation sedan årsmötesförhandlingarna överstökats, 80 deltagare, 8 nya medlemmar anmälde sig. 8 marsmöte med fru Solweig Hansson som talare.

Segeltorp föräldramöte den 24 mars mot skolmåltidens försämring, lärare såväl som föräldrar diskuterade frågan efter riksdagsledamoten Gerda Nilssons inledning. Skrivelse till skolöverstyrelsen avsändes.

"Fyrklövern" i Stockholm har även deltagit i föräldraförbundens diskussionsafton i samma ämne.

Karlskoga 15 februari familjefest Birgit Carlsson talade, 100 barn och 75 vuxna deltog, avdelningens egen sångkör debuterade under livligt bifall.

Dr. Andreen har även i år haft en rad möten om bakteriekrig i Korea och Kina: 18 jan. i Karlstad 250 åhörare, 15 febr. Motala, 22 febr. Ljusdal, 13 mars Hofors, 14 mars Hudiksvall (där mötet ordnats av fackföreningarna på platsen) och i Söderhamn den 15 mars.

SKV-kvinnorna i Norrbotten kan redovisa ett gott arbetsår när distriktets årskonferens hålles i slutet av maj månad.

Redan nu kan omtalas att Sesaröavdelningen tillsammans med ortens socialdemokratiska kvinnoklubb uppvaktat myndigheterna för att med det snaraste få den segslitna vatten- och avloppsfrågan i Sesarö ordnad. Den gemensamma aktionen har också lett till resultat och nu är det bestämt att frågan skall ordnas med det snaraste.

Den nybildade avdelningen i Tvärån kan också rapportera livlig verksamhet. Bland annat har man där beslutat att ingå med en ansökan om kommunalt bidrag till en planerad sykurs. En god teatertrupp har även den unga avdelningen. Truppen har redan varit i aktion och fått goda lovord för sina prestationer.

Luleåavdelningens nybildade nöjespatrull kunde vid avdelningens årsmöte uppvisa förnäma "skådespelare". Man framförde Margit Palmers pjäs Solidaritet på ett mycket förtjänst-

I ALLA LÄNDER FÖRBEREDS KVINNORNAS VÄRLDSKONGRESS

I Danmark har var systerorganisation bråda dagar för att kunna ta emot den stora kvinnokongressen i början av juni. Vid ett stort möte den 15 mars i Köpenhamn ordnade man också en basar som inbringade 10.700 danska kronor vilka skall användas för utgifter i samband med kongressen, och för material som skall göra kongressen känd bland de danska kvinnorna. Flygblad och specialnummer av den danska kvinnotidningen — bl. a. med uttalanden av en rad kända danskor som understryker kongressens betydelse — går ut i stora upplagor.

I Indien har appellen för Världskongressen givits ut på 8 språk och en rad konferenser äger rum i de olika provinserna. I februari deltog över 6.000 indiska kvinnor i en konferens i Pendjab där man antog en resolution om stöd till kongressens strävanden. De första 12 indiska delegaterna har valts och förbereder nu sin långa resa till Norden.

Rumänska kvinnoförbundet genomför en imponerande kampanj för att förbereda sitt deltagande i kongressen. Den 28 maj hålls en nationalkonferens med 800 delegater vilka skall välja delegaterna till Köpenhamn. Appellen för kongressen sprids i 300.000 ex. Utställningar ordnas över kvinnornas förhållanden i olika länder. De rumänska kvinnorna ska sända 50.000 "vänshälsningar" till kvinnor i andra länder.

I Sydamerika pågår ett intensivt arbete: i Mexiko hålls i slutet av april en konferens för bondkvinnorna och i Kuba har förberedelserna för kongres-

sen pågått sedan 8 mars som blev starten för en stor rörelse bland kvinnorna.

De indonesiska kvinnorna kommer för första gången att delta i en världskongress av kvinnor. Appellen har givits ut i 20.000 ex. "Gerwis", som den indonesiska kvinnorörelsen kallas, gjorde 8 mars till en landsomfattande förberedelse för att åstadkomma en representativ delegation från Indonesien till Köpenhamn.

I Schweiz intensifierar kvinnorna inför kongressen sin kamp för rösträtt och har startat en stor utredning för att skapa en tillfredsställande moderskapshjälp.

Från Kamerun i Afrika skriver kvinnorna i ett brev till KDV om sin glädje över att kongressen kommer till stånd och att de skall delta där. "Vi ska komma dit och berätta att den kamerunska kvinnan är den mest förtrampade, mest förödmjukade, att hon inte har några rättigheter ens i familjen, att hon blott och bart är en handelsvara. Vi skall berätta om att de flesta av våra kvinnor föder sina barn utan skytten av läkarhjälp, och att över hälften av våra barn driver omkring på gatorna därför att det inte finns några skolor för dem."

I Norge antogs vid 8 marsmötena en resolution riktad till de norska delegaterna i FN med begäran om deras insats för att få slut på de pågående krigen. Kvinnoförbundet har protesterat mot att skolorna används som övningslokaler för användningen av gasmasker.

I Vietnam har kvinnoorganisationen lagt upp en "Kvinnornas vecka" som förberedelse för kongressen, då man skall föra fram krav till skydd för familjerna och barnen.

Kinas kvinnor skall hålla sin andra nationalkonferens den 15 april i Peking. Över hela det väldiga landet väljs nu delegater till denna konferens som skall välja en representativ delegation för Köpenhamnskongressen. Man väntar ett trettital kinesiska delegater dit.

Från Syrien berättar kvinnorna att de trots polisförföljelser och andra svårigheter gör allt för att sprida budskapet om kongressen och sända delegater.

De japanska kvinnorna har sänt ut appellen om kongressen till fackföreningar, kulturella, religiösa och andra organisationer och arbetar aktivt för att göra den känd bland alla kvinnor i sitt land.

Från Peking meddelas att en kinesisk kvinnodelegation som inbjudits till London för att närvara vid de engelska kvinnornas stora 8 marsmanifestation, vägrats inresevisum av den engelska regeringen. I delegationen skulle delta bl. a. den kinesiska författarinnan Pai Lang. Motiveringen för visumvägringen var att "den engelska regeringens politik inte tillåter att sammankomster som står i samband med världsfredsrörelsen äger rum på engelskt territorium".

Man ser att den engelska regeringen fortsätter att tillämpa sin taktik från 1950 då Världsfredskongressen som skulle hållas i Sheffield i England måste förläggas till Warszawa därför att de flesta delegater vägrades visum.

Men "sanningen reser utan visum" sade professor Joliot-Curie den gången och det gäller alltså. De engelska kvinnornas konferens blev en stor framgång för fredens och den mellanfolkliga vänskapens sak.

fullt sätt, och de stormande applåderna gällde både författarinnan och prestationerna. Av verksamhetsberättelsen att döma har Luleåföreningen haft ett mycket arbetsfyllt år. Ett bevis på att medlemmarna förstår betydelsen av arbetet inom SKV är exempelvis insamlingen för bekostande av ett norrbottens ombud till fredskongressen i Wien. Över 700 kronor hade Luleåavdelningen ensam klarat av. Största vikten har man lagt vid fredsarbetet, men även andra för oss kvinnor viktiga frågor har aktualiserats. Extra högtidligt blev det när de avgående styrelseledamöterna fruarna Rosander och Kallenberg, avtackades med tal och blommor för sitt uppförande och energiska arbete för avdelningen alltifrån dess start. Att avdelningen har utvidgats och att medlemsantalet ständigt ökar fick man också belägg för. Årsmötet var välbesökt och åtta nya medlemmar inröstades.

Ljusne 19 febr. årsmöte med Gerda Nilsson som talare, sång, musik och kaffe vid långbord. 26 mars firades internationella kvinnodagen med tal, uppläsning och musik.

Stockholm har bildat distrikt som består av 13 avdelningar.

Västerås har haft årsmöte med folkviseprogram i folkdräkter. 8 mars: FN-filmen Världen är rik, sång av Koop. Kvinnliga Sångkören. Agnes Karlsson ordf.

Ungefär ett år har "Västra distriktet av SKV" fungerat. Årsberättelsen ger ett livligt intryck av verksamheten. Ny avdelning har bildats i Uddevalla, Göteborg har 4 avdelningar i stället för en. Distriktets medlemssiffra är 860. Studiekonferens har hållits i Jonsered med 85 deltagare. Gott samarbete med Fredskommittén som resulterat i ett ekonomiseringsprogram av delegaternas resa till Folkens Fredskongress gav 1,197 kr. och 14,500 namnunderskrifter för en fredspakt mellan stormakterna. Inbjudningsmöten och studiemöten har avlöst varandra.

Lekande barn — kanske just femton månader som gossen i dikten på sid. 5.

Kvinnornas världskongress

Köpenhamn 5—10 juni 1953

Kongressen som sammankallas av Kvinnornas Demokratiska Världsförbund vänder sig till kvinnor från alla organisationer och kvinnor som inte tillhör någon organisation, kvinnor från alla yrken och med olika politiska och religiösa uppfattningar, kvinnor från stad och landsbygd. Den vill vara ett forum där kvinnorna möts för att i fri vänskaplig diskussion gemensamt finna en lösning på kvinnornas stora problem:

- att vinna och försvara kvinnornas rättigheter
- att skydda barnen och hemmen
- att skapa en värld i fred

Dessa frågor angår oss alla, direkt och med yttersta aktualitet. Dessa frågor enar oss också. Tillsammans kan vi finna vägarna att förändra nuet till det bättre och skapa en bättre framtid för de barn vi ger livet, framför allt säkra dem rätten att leva i en fredlig värld.

KVINNORNAS VÄRLDSKONGRESS
ÄR DIN KONGRESS!

Tidningen **Vi kvinnor**
i demokratiskt världsförbund
Utgivare: Andrea Andreen
Köpmantorget 2, Stockholm

Redaktionskommitté:
Gunhild Tegen, Valborg Svensson.

Utkommer med nio nr per år.
Prenumerationspris per år: Kr. 4:—.
Lösnummer 50 öre (kommissionärer antagas).
Postgiro 51323, Box 18073, Stockholm 18.
Svenska Kvinnors Vänsterförbund.

*

Förbundsstyrelsens lokaler är belägna i
Kungsgatan 79, Stockholm. Tel. 53 19 61.

UR INNEHÄLLET:

Elisabeth Tamm: Det är vår	2
Margit Lindström: För barnens försvar	2
Vad är Mau Mau?	4
Gunhild Tegen: Dikt	5
Skolfrukost, intervju	5
Astrid Pettersson: Novell	6
Frågespalt m. m.	9